

gik op i Omsorgen for ham og sjælden forlod Huset før ud paa Natten, naar hun efter mange Overtalelser havde faaet ham til at gaa i Seng. Hun sad med en udfoldet Avis, hvorefter hun havde læst højt for ham, mens han arbejdede. Det var bleven en Vane hos ham at skulle have Akkompagnement af en menneskelig Stemme, naar han skrev sine Artikler, og i Almindelighed hørte han ogsaa efter og kunde midt under sit eget Arbejde gøre en Bemærkning om det, der blev læst, eller sige: „Spring det over! ... Det keder mig!“

Skønt Frk. Evaldsen godt saae, at hans Hoved var sunket ned paa Brystet, fortsatte hun sin Oplæsning men forholdt sig ellers stille som en Mus af Frygt for at vække ham med Avisens Raslen. Det hændte i den senere Tid ikke saa sjælden, at Enslev saaledes lod sig overmande af Søvn, naar Mørket faldt paa og der blev Ro i Huset. Det varede kun et Øjeblik, og han holdt ikke af at mærke, at Veninden havde set det.

Men nu rettede han sig op. Det havde ringet.

„Det er Professor Bendix,“ sagde Frk. Evaldsen efter at have lyttet lidt.

„Bendix? ... Hvad vil han?“

Døren aabnedes for Husets Læge, der samme Dag var kommen hjem fra sin Udenlandsrejse. En stilsfærdig og forlegen lille Mand med Fuldsæk og Briller.

„Ja, hvad vil De mig i Grunden?“ sagde Enslev. „Jeg fejler ikke noget. Fortæl De mig hellere om Dem selv og Deres Rejse! De har været i Italien, ikke sandt? Har set Rom og Venedig! Det er altsammen endnu en Fremtids-